

Schmidt en legemlig Tugtelse og begav sig kort efter udenfor for at afvente Schmidts Bortgang fra Concertlokalet. Denne Bortgang maa imidlertid være undgaaet tiltalt Opmærksomhed, thi da han, efter at have opholdt sig en kort Tid i Nærheden af Concertlokalet, gik op ad Ryesgade mod Søndergade, saa han Schmidt gaaende i samme Retning et godt Stykke foran, og han gik nu til og indhentede Schmidt i Søndergade udfør Ejendommen Nr. 64, hvorpaa han, idet han udbrød: „endelig har jeg dig“, eller noget lignende, bagfra delte Schmidt to Slag med sin Ridestok, hvilke Slag ramte Schmidt paa venstre Skulder og venstre Underarm, saaledes at Ridestokken knækkede i to Stykker, hvorved bemærkes, at bemeldte Stok, som toges i Forvaring af Politiet, da den fremlagdes i Retten, viste sig allerede tidligere at have været knækket paa samme Sted og derefter at være sat sammen med Stifter og med Sejl garn. Tiltalte nægter at have taget Sigte efter nogen bestemt Legemsdel paa Schmidt, men tør ikke benægte, at han muligvis har brugt Stokken saaledes, at han slog med dens Haandtag; Stokken er godt 1 Alen lang, er af Spanskrør og med hult Sølvhaandtag og vejer ialt 28 Kvint. Straks efter at være slaaet raabte Schmidt om Hjælp og løb et kort Stykke efterfulgt af tiltalte, som fægtede i Luften med den med Haandtag forsynede Stump af Ridestokken, dog uden yderligere at ramme Schmidt.

Saa hedder det videre i Dommen, at vedkommende tiltalte har erklæret, at Aarsagen til, at han saaledes har overfaldet Schmidt, er en Artikel, der skal have staaet i „Demokraten“ for nogle Maaneder siden, og i hvilken uden Navns Nævnelser hans Hustru er bleven betegnet som en daarlig Moder. Det anføres da ogsaa i Dommen som en meget formildende Omstændighed; Krigsretten eller Auditøren tør ikke forkaste, at tiltalte virkelig heri har haft Grund til at overfalde „Demokraten“s Medarbejder.

Det interesserede mig, da jeg herovre i Bladene læste om denne Dom, og da jeg kendte vedkommende Familie, at faa talt med paagældende Auditør, og da jeg kom til Aarhus — det er vel nu 3 Uger siden —, henvendte jeg mig til Auditøren, Hr. Knox, og spurgte, om det virkelig var saaledes, at man ved denne Dom havde erkendt, at der forelaa formildende Omstændigheder. „Ja.“ Saa sagde jeg: „Det var dog mærkeligt.“ „Ja, den vedkommende Kone, om hvem det var skrevet, at hun mishandlede

sit Barn, er en meget sympatetisk Kvinde.“ „Saa? Kender De hende nærmere?“ spurgte jeg. „Nej, ikke nærmere, men Sergenten har anmodet Politiet om at foranstalte en Undersøgelse, og denne Undersøgelse har vist, at der ikke var Føje for Politiet til at skride ind.“ „Naa, saa mener De, at Barnet ikke er mishandlet?“ „Det mener jeg.“ Nu er den vedkommende Auditør Formand for Børne- og Plejehjemsforeningen i Aarhus, og jeg sagde derfor til ham: „Det undrer mig, at De som Formand for Børne- og Plejehjemsforeningen gaar saa let hen over denne Sag. Maa jeg underrette Dem om, at det er ikke første Gang, at vedkommende Hjem har været Genstand for Paatale i vort Blad. Allerede for Aar tilbage, da jeg som Medarbejder og Redaktør af „Demokraten“ tog mig af denne Sag, har der gennem alle de Aar, hvor dette Barn har opholdt sig i Aarhus, overalt, hvor Familien har boet, været Rygter om slet Behandling over for Barnet“.

Og nu er der sket dette — jeg oplyser det for at illustrere Forholdet, at Barnet er anmeldt for Værgeraadet og der er nedsat et Underudvalg til at tage sig af Barnet. Der er tilflydt dette Underudvalg følgende Oplysninger. Fru Frandsen i Vesterbrogade 85 erklærer, at hun Gang efter Gang har set dette Barn, som nu er 11 Aar og den Gang kun var 9 Aar, komme blødende ind i hendes Butik. En Dag kom Barnet ind med et stort blødende Saar paa Armen, og hun spurgte da, om hun ikke skulde forbinde det. Nej, svarede Barnet, det maa De ikke, for saa ved Moder, at jeg har sagt det. Men er Du da ikke faldet? Nej, Moder har slaaet mig med en Ridepisk. Fru Sommer, som er Medlem af Plejetilsynet i Aarhus, erklærer, at en anden Dag er denne lille Pige, fordi hun en Nat stod op og tog noget kold Kaffe, bleven straffet i den Grad, at Moderen i Hidsighed har slaaet hende til Blods. Og Fru Andersen i Munkegade 67, som hyppig kom sammen med Familien, erklærer, at hun Gang efter Gang har set Barnet blødende og med Saar og Ar og Striber efter de Slag, Moderen har tildelt det. Skolebestyrerinden i den Skole, hvori Barnet har gaaet, erklærer, at Barnet til hende har meddelt, at hun har faaet Slag af en tørret Kohale og af Mandens Ridestøvl. Disse Oplysninger vise, at den paagældende Moder er optraadt i højeste Grad raat overfor sit Barn; og den Fremstilling, der er givet i Demokraten senest for 4 Maaneder siden, er i Virkeligheden meget lempelig;